

πιωση της εκατονταστηρίδας για να εξάρη το έργο της δοκιμάζοντας να πείση το λαό πώς κάτω από το καθεστώς της απόλαψης όλα τα αγαθά που του υποσχέθηκε τότε για να τὸ ὑποκλέψῃ τὴ συντρομή του ἐναντίον τῶν Τούρκων ; Ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα.

Ἀνεξάρτητα τώρα ἀπὸ κάθε ἐπιφύλαξή μας θὰ εἴμαστε πολὺ ἀδικοὶ ἂν θέλαμε νὰρνηθοῦμε πὼς ὁ κ. Χαρ. ἔχει ἀφιερωθῇ μὲ ὅλη του τὴ δύναμη στὴ δουλιὰ πού τοῦ ἀναθέσανε. Ἡ ἐκθεσὶ πού ἔχουμε μπροστά μας εἶναι μιὰ ἀπόδειξη πὼς ὁ ἄνθρωπος μελέτησε, σκέφτηκε, κατέδρασε τὴν ἰδέα τῆς εκατονταστηρίδας ἀπὸ τὰ σύννεφα στὴν πραγματικότητα.

Μιὰ δουλιὰ πού χρειάζονται μέθοδο, μελέτη καὶ μάθηση. Τὸ μόνο πού θὰ εἶχε κανεὶς γενικὰ νὰ παρατηρήσῃ εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη μας, πὼς τὸ πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ, ὅπως τὸ φαντάστηκε ὁ κ. Χαρ. σὰ νὰ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ὕλική καὶ πνευματικὴ δύναμη πού διαθέτει σήμερα τὸ ἔθνος μας. Ἐνα ἔργο καὶ ἀπὸ ὕλική καὶ ἀπὸ ψυχικὴ ἀποψη ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ του, μὰ πού γι αὐτὸ δὲ φταίει βέβαια ὁ κ. Χαριτάκης. Ἄν τὰ γεγονότα θὰ δικαιολογήσουνε τὶς αἰσιόδοξες πρόβλεψεις του, αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ δείξῃ ὁ χρόνος.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

“Η ΩΡΑΙΑ ΖΩΗ”

ΜΗΛΙΤΣΑ.

Ἴτσα μου ἄχ Ἴτσα, ἀγάπη μου, μηλίτσα στολισμένη
Μὲ κόκκινα ὀλοεύωδα μῆλα, τὰ μάγουλά σου
Στὰ ὠραῖα τὰ μῆλα ἀνάμεσα λαλεῖ καὶ ξετρελαίνει
Ἐν' ἀηδονάκι, ἡ τρυφερὴ κι' ὀλόγλυκεια λαλιά σου.

Κι' ὁ ἴσκιος—ἡ ποδίτσα σου εἶν' ὁ ἴσκιος—ὅπου μόνον
Γερνώντας ἡῦρα μιὰ ζωὴ τρελὴ κ' εὐτυχισμένη
Καθὼς μὲ τὰ χεράκια μου τὰ μῆλα καμαρώνω
Κι' ἀκούω τ' ἀηδόνι πού λαλεῖ, λαλεῖ καὶ ξετρελαίνει.

ΕΝ ΑΝΘΟΣ ΚΟΒΩ...

Ἐν' ἄνθος κόβω κάθε αὐγὴ, ἔν' ἄνθος κάθε αὐγούλα
Μὰ νὰ τὸ δώσω πουθενὰ δὲν ἔχω, ὠϊμένα, ὠϊμένα...
Δὲν τήνε βρῖσκω τὴ χρυσὴ πού ἀναζητῶ ψυχούλα,
Κι' ὅλοι μου οἱ κόποι, ἄχ ὅλοι μου, παγαίνουν στὰ χαμένα

Μὰ πάντα ἐλπίζω τὴ χρυσὴ π' ἀναζητῶ ψυχούλα
Νὰ τήνε βρῶ καὶ τᾶνθι μου τᾶχω ὅλα φυλαγμένα,
Νὰ τῆς τὰ δεῖξω νὰ τῆς πῶ γιὰ δὲς τὴν κάθε αὐγούλα
Πρὶν σὲ γνωρίσω ἀγάπη μου τᾶκοφτα αὐτὰ γιὰ σένα.

ΕΤΣΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ἔτσι μὲ τὴν ἀγάπη μου, τὸ δρόμο-δρόμο ὡς πᾶω,
Τὴν ὑπερκαλωσύνη μου ροδόφυλλα σκορπᾶω,
Ἄχ! καὶ καθὼς χαμογελᾷ θωρώνοντας με ἡ γλυκειὰ
[μου,
Σ' εὐγνωμοσύνης δάκρυα πᾶει ν' ἀναλυθεῖ ἡ καρδιά
[μου.

Κι' ὅλο μιλάμε ὀλόχαρα καὶ γίνονται λουλούδια
Τὰ λόγια μας, καὶ γίνονται τῶν ἀηδονιῶν τραγούδια,
Τῶν ἀηδονιῶν, πού γύρω μας πετώντας κελαηδοῦνε :
Γλυκὸς ὁποῦναι ὁ ἔρωτας, γλυκειὰ ἡ ἀγάπη ποῦναι!

ΙΤΣΑ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ.

Ἴτσα ἡ ψυχὴ μου ἔν' ἀτολμον ἀηδόνι ὀλόγυρά σου

Δειλὰ πετάει, ἄχ! ἄφησε στὴν καλοχτενισμένη
Σου κόμη νᾶρθει νὰ σταθεῖ τοὺς ὤμους τὴν ποδιά σου
Στὰ ὠραῖα σου χέρια πού εἶναι δύο κρῖνοι λευκοὶ ἀν-
[θισμένοι.

Κ' ἔτσι, μὲ τὴν ἀγάπη του πού ἰσχεῖ ξετρελαίνει,
Ν' ἀρχίσῃ τὸ χρυσόφτερο νὰ κελαηδῇ τ' ἀηδόνι,
Τ' ἀηδόνι πού τὸ κάλλος σου τραγούδι του ἔχει κάνει,
Καὶ τὸ κελάηδημα ποτὲ ποτὲ, νὰ μὴν τελειώνει.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ ΠΛΕΕΙ ΚΑΙ ΠΑΕΙ.

Τὸ φεγγαράκι πλέει καὶ πᾶει, κ' ἡ νύχτα ἔτσι γλυκειὰ
[ναί!
Τὴ μικρὴ βάρκα στὸ γιαιλὸ τὰ δυὸ κουπιὰ της πᾶνε..
Πετιέται ὁ νέος, στὴν ὁμορφὴ νὰ βγῇ τὸ χέρι ἀπλώνει
Οἱ ἔρωτες μένοι κίθουνται στὸ περιγιάλι μόνον.

—Γλυκειὰ μου ἀγάπη, λέει ὁ νέος, ἡ τόση καλωσύνη
Πὸθ' ἔρχεται... Κ' ἕνα φιλὶ καθὼς τοῦ δίνει ἐκείνη,
Κ' ἔνῳ γλυκὰ κοιτάζονται κι' εἰν ἔτσι ξεχασμένοι
Τὴν ὥρα δὲν ἀκούνε, πού μεσάνυχτα σημαίνει

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ Ο ΒΩΜΟΣ...

(Στὴ μικρὴ μου φίλῃ Φροσούλα Δρόσου)

Τοῦ ἔρωτα ὁ βωμός, ὦ νά, κ' ἡ φλόγα του ὡς τ'
[ἀστέρι
Ἐλᾶτε, ὦ ἀδερφοῦλες μου, ψυχούλες, ὄντα αἰθέρια·
Ὡ κι' ἀπὸ Νότο καὶ βοριά ἀπ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση
Ἐλᾶτε, ὁ θεῖος ὁ ἱερός χώρος νὰ πλημμυρίσει.

Ἡρθατε, καλῶς ἦρθατε, χαρὰ μου! μὴ δειλιᾶτε!
Τὶς τρυφερὰς καρδοῦλες σας στὴ φλόγα ἐμπρὸς πετᾶτε
Στὴ φλόγα, πού μὲ τὴν καρδιά μου ὑψώθηκε ὡς τ'
[ἀστέρι

Ἐμπρὸς ἡρωϊκὲς ψυχές, ἀηδόνια, περιστέρια.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ